

„Bizony, bizony mondom néktek: ha a búzaszem nem esik a földbe és nem hal meg, egymaga marad, de ha meghal, sokszoros termést hoz.”

Jn 12,24

Szép ez a kép, amit Jézus fest le szavaival. Az önfeláldozás nagysága, a jövő reménysége és az áldozat misztikuma rejlik benne. A vetés mindig a reménység elavulhatatlan képe volt és az is marad. Azé a reménysége, amely áthidalja a rothadás szomorúsága és a beérett termés hozó növény közötti űrt. A földműves ember évezredek óta ezért végzi jókedvvel egyhangúnak tűnő, de mégis csodásnak megélt munkáját, amikor az előkészített talajba elveti a magot, hogy hónapok múltán többszörösen visszanyerje magocskáit, melyeket most, rövid időre, az enyészetnek szánt.

Ha valaki nem hajolt még meg a növekedés titka előtt, ha valaki még nem élte át ezt a megmagyarázhatatlan élet-folyamat-élményt, ha valakit soha nem ejtett ámulatba, amikor az elvetett magok százezrei-milliói a Nap-Karmester vezénylesére egyszerre bújnak elő és derítik zöldbe a határt... nos az ez ember *nehézen* érti meg Jézus szavait: „ha a búzaszem nem esik a földbe...”

Mert a legnagyobb *örültség* a kenyérnekvaló gabonát szétszórni a földeken, ha valaki tudja: sohasem ver gyökeret, nem hajt levelet a mag. Elfecsérelt idő és energia. A megtapasztalás hite segítette a földműves embert hosszú-hosszú évszázadokon át, hogy tegye dolgát, akkor is, amikor annak még nem láthatja közvetlen eredményét. Ha nem lett volna a nyári betakarítás öröme, akkor nem végezte volna őszi nehéz munkáját.

Jézus magáról és követőiről szól, amikor a búzaszemről beszél. Mégsem magát és követőit helyezi ezzel a középpontba, hanem a célt, az eredményt, a termést, a hozamot, a hasznot magát, s mindezzel az áldozat értelmét.

A ma embere nem szívesen beszél és hall *áldozatról*. Rossz beidegződések, keserű élmények szorítják e szó hallatán az emberek lelkeit, mert az első válaszingerek sohasem az áldozatkészség-jelentését gerjesztik. Az áldozat szó jelentéstartalma 1994-re összezsugorodott: csupán a tehetetlen kiszolgáltatott személyt jelenti. E szónál kellemetlenebb csengése a mai fülekben már csak az *ön-feláldozásnak* van. A ma embere szereti ugyan az *ön-nel* (*én-nel*) kezdődő szavakat: *ön-bizalom*, *ön-ismeret*, *ön-meg-*

valósítás, de az *én-feladásról*, a szolgálatról nem akar tudni. Terhes neki erről beszélni is. Emberközpontvá szűkült világlképében más szavak vették át a vezérlő szerepet: *ön-igazság*, *ön-érdek*.

Nekik – valljuk be őszintén sokszor nekünk – szól Jézus: „Bizony, bizony mondom néktek: ha a búzaszem nem esik a földbe és nem hal meg, *egymaga marad*... Legsomorúbb dolgok egyike ezen a világon, ha valaki egyedül marad. A magányos ember másként vélekedik a „se-kutyája-se-macska”-szabadságról. Ó már átélte vagy átéli, mit jelent a megosztás öröme (legyen az öröm vagy bánat) nélküli élet. Bizony lehet társaságban, aktív közösségben, sőt még családban is magányos valaki, ha csak önmagát, önigazságát, önérdékét keresi... Jézus tudja mit jelent elhagyottnak lenni, ismeri a magányosság keresztjét hordozók kínjait... Eppen ezért a másikként való meghalást, az önfeláldozást teszi követendővé. Aki áldozatra (a szó nem értelmében) *önmagáról* való lemondásra képes, az örömet nemcsak ad, hanem kap is, hiszen átélheti a „sokszoros terméshozamot”.

Jézus szerint ez az élet értelme: feladni *ön-magunkat*. Ez nem megadás, hanem oda-adás. Nem meghátrálás, hanem győzelem. Nem visszavonulás, hanem elő(bb)re jutás. Ezért jó a jézusi példabeosztás és élet-példát átgondolni... Jóllehet magunkbarkácsolta életfilozófiarendszerrel (amire oly büszkék vagyunk) *ön-központságunkban* messzire juthatunk, de ez nem lehet cél: ennek a „jutalma” – Jézus szerint –, hogy egyedül maradjunk...

Tavas van. Kipattanó rügyek, virágos terek, lombba boruló fák sűgják szavak nélkül az Isten-adta élet-csodát. A megújulás, a feltámadás örömeit hirdetik. Ezért ne siessünk annyira, álljunk meg néhány percre. Adjuk át érzelmeinket-gondolatainkat annak, Akitől mindent kapunk, hogy igazítson meg, tegyen rendbe, állítson a helyes irányba... Megigazítottágunkban ugyanis másképpen látunk mindent. Újra tartalma lesz a szavaknak, célok és távlatok körvonalazódnak, tervek újra valóság alapot kapnak, s az Isten békessége költözik életünkbe... Ez minden? Ez... Jézus tudatni akarja, amit mi még talán nem tudunk:

„Bizony, bizony mondom néktek: ha a búzaszem nem esik a földbe és nem hal meg, egymaga marad, de ha meghal, sokszoros termést hoz.”

- fm -

Pünkösd, mint a küldetés kezdete

Az ünnepről

A pünkösd (görög pentekoszté=ötvenedik szóból) a húsvétal és a sátoros ünneppel annak a három zsidó ünnepnek az egyike, amelyeken Izraelnek meg kell jellennie Jahve előtt azon a helyen, amelyet ő választott neve lakóhelyéül (5 Móz 16,16). Kezdetben az aratás ünnepe, amikor a termés első zsengejét felajánlják az Úrnak. 7 héttel húsvét után, hét kevétt tesznek az Úr elé... (Bibliában a 7-es szám a tökéleteset jelenti, s az ötvenedik esztendő (7x7+1) mindig a nyugalom a kiengesztelődés éve.)

A kiindulópont

Jézus mennybemenetele után, Pünkösdkor történik a messiási közösség összegyűjtése a Lélek által. Péternek a többi tanítvány kíséretében elmondott beszéde (tanúságtétel) a Jézustól kapott *küldetés* első tette, melynek következtében *háromezren* megtértek. Pünkösdkor nyilvánvalóvá válik (nyelveken szólás csodája által), hogy ez a közösség (Krisztus népe) minden nép előtt nyitva álló közösség. Így válik Pünkösd az egyház (Krisztusközösség) születésnapjává.

A Lélekről

A harmadik Isteni Személy. Őt a legnehezebb beilleszteni gondolkodásunkba. Az „Atyát” és a „Fiút” megértjük, de a Szentlélekhez nincs ilyen találó kép.

Máté evangélista a galambhoz hasonlítja, s ez igen kifejező. Ahogyan a galambot is csak visszafogottan, óvatosan lehet megközelíteni, ugyanúgy az Isten is elrejtőzködik a nagyhangúak elől, nem jelenti ki magát az ilyeneknek. Ő a szelídek Istene...

A küldetés fontossága

Jézus tanítványaira bízta kincseit. A helyes Istenismeret, a szeretet mindenkori elsőbbségét, a szolgáló élet szépségét, az Isten-béke megtapasztalásának erejét. Egyszerű emberek (Péter, Jakab, János) ajkán formálódott az Isten üzenete. Kicsik voltak, mégis tudásuk a legnagyobb volt: ismerték az Istent. Korai és mai Krisztuskövetőket az Isten szeretet-akaratát kötegybe, amely lehetővé teszi, hogy ma is Bizonyoságot tegyünk az Ő hatalmáról.

Szeretettel hívjuk és várjuk Testvéreinket
gyülekezeti alkalmainkra!

Biblióra

Csütörtökön du. 6 órakor

Istentisztelet

Vasárnap de. 9 órakor

Gyermek-bibliakör

Vasárnap de. 9 órakor

Pünkösd-i istentiszteleti rend

Pünkösd-vasárnap de. 9 órakor

Pünkösd-hétfő de. 9 órakor

Erős vár a mi Istenünk!

Szeretettel kérjük Testvéreinket, hogy az egyházfenntartói járulékot – ha tehetik – az év folyamán folyamatosan fizessék. Ezzel a segítik a gyülekezet anyagi helyzetét. Ezúton is köszönetet mondunk Testvéreink adományaiért, melyek lehetővé tették Isten Igéjének hirdetését, gyülekezeti életünk zavartalanságát!

A Gyülekezet Vezetősége